

Z O B S A H U :

BÁRA BASIKOVÁ • ŠTEFAN MARGITA • HANA HEGEROVÁ
LUBOŠ ANDRŠT • ILLE • NEVER SOL • ŠKWOR
MILAN LASICA • PAVEL HAAS QUARTET • PAVEL ŠPORCL

BÁRA BASIKOVÁ BELLEVILLE

Zpěvačka Bára Basiková vydala po dvanácti letech nové studiové album nazvané Belleville. Na svém poli nenapodobitelná osobnost, která vtiskla osobitost skupinám Stromboli či Precedens, úžasná sólistka a také třeba nezapomenutelná Máří Magdalena z muzikálu Jesus Christ Superstar roky čekala, své síly poté spojila se skladatelem Václavem Noidem Bártou a textařem Janem Dvořákem, z jejich písní vybírala a cizelovala – a trpělivost se vyplatila. Je tu deska, která stojí za to. A rozhodně nezůstanete u jednoho poslechu...

VIDEO

Supraphonline

O albu Belleville mluvíme s textařem Janem Dvořákem a Bárou Basikovou.

Jde o čistě syntetizátorové album s poetikou 80. let minulého století. Máte k téhle době nějaký osobní vztah?

B. B.: To je zajímavá věc: nejste první, kdo říká, že má album poetiku 80. let. Věřte mi, deska nevznikala jako retro osmdesátek. A asi ji tak ani nevnímáme. Nicméně – proč vlastně ne!? Tahle doba přinášela ohromnou

inspiraci, tehdy jsem začínala a byla jsem ovlivněna úžasnými osobnostmi a kapelami. Nová vlna a novoromantismus tehdejší se mě hodně dotkly. Jistě ovlivnění by se dalo možná vyčíst i u textaře Honzy Dvořáka. U skladatele Václava Noida Bárty ale rozhodně ne, on je mladší, v osmdesátých letech se narodil. To, že si takové množství posluchačů vybaví u poslechu desky osmdesátá léta, je zřejmě náhoda, kouzlo nechtěného. Ale opakuji: tomuhle přirovnání se nebráním.

Takže žádné třeba i nenápadné pokusy Václava Bárty vrátit se v náznacích k vašim kořenům – ke Stromboli a Precedens?

B. B.: Vůbec ne. Chtěla jsem něco nového, progresivního, a myslím si, že album nové je, i co se týče soundu. Vaška možná tahle poetika napadala podvědomě. My jsme si vůbec žádnou vyhraněnost nevytyčovali. Když jsem Vaška oslovila, vůbec jsem nevěděla, co z něj „vypadne“. Vybrala jsem si ho proto, že se mi líbila jeho hudba, ať už divadelní, filmová

SU 6208-2

► nebo písničky. Cítím, že je jiný, svůj, originální a ne zcela český. V jeho muzice slyším třeba vlivy orientu, pro mě něčeho neidentifikovatelného a neuchopitelného.

Takže jste mu nedala vůbec žádné zadání?

B. B.: Ne. Řekla jsem mu: napiš muziku, jakou chceš, jak ji cítíš. Asi jsem ho sama inspirovala; když jsem za ním s touhle nabídkou přišla, byl moc rád. Svěřil se, že mě jako zpěvačku uznává a už dlouho si přeje se mnou spolupracovat. Teď to tedy vyšlo.

Vaše nové album mi mimo jiné připadá i jako chvála nosným melodickým a krásnému zpěvu...

B. B.: To je fajn, že to takhle cítíte. S tím, co Vašek přinesl, jsem se okamžitě ztotožnila, jak jsem řekla, byla jsem nadšená. On se přesně trefil jednak do mé filozofie, jednak do mých pěveckých dispozic. Dal mi prostor si krásně, s obrovskou silou a plným životem zazpívat. Přitom jsem se snažila každou tu písničku nazpívat trochu jinak; každá má jiný příběh, jiný děj.

Původně jste si chtěla texty na desku napsat sama, ale prý byly hodně smutné. Proč? Prožívala jste smutné období?

B. B.: Ne, tohle se mi děje celý život. Kdykoliv začnu něco psát, ať už jde o texty, básně nebo prózu, vždycky to je ponuré, pesimistické, depresivní. Vnitřním založením jsem totiž skeptik a tak to v sobě mám; když se začnu literárně projevat, dopadne to takhle. Navíc píšu hodně v jinotajích, takový, řekla bych, underground. Tohle jsem ale v souvislosti s novou deskou nechtěla. Měla jsem touhu vydat album pozitivní, chtěla jsem, aby texty písní byly srozumitelné – byť třeba melancholické. To se Honzovi skvěle povedlo. Byl inspirován Vaškovou hudbou a asi i mým projevem. I když nikdy pro zpěvačku nepsal, vyšel mu tenhle první pokus skvěle. Mezi oběma došlo k úžasné symbióze. Oni mě okouzlili tím, co pro mě vytvořili.

Mluvila jste mu do textů, upravovala jste si třeba některé víc pro sebe?

B. B.: Ne, do toho jsem mu vůbec nemluvila. Honza byl od začátku skvělý, to jsem hned cítila. On totiž

psal hodně pro Petra Muka a my jsme s Petrem byli velcí kamarádi, jeho věci mám dodnes velmi ráda. Věděla jsem tedy, pod čím je Honza podepsaný. I tak jsem ale byla napjatá, s čím přijde, jestli v jeho nových textech zůstane ona poetika, se kterou psal pro Petra. A zůstala tam, jenom úžasně přetransformovaná do ženského citění světa. Už když mi Honza poslal první text, věděla jsem, že je vyhráno.

Pane Dvořáku, někteří textaři říkají, že se jim pro ženy píše lépe. Jak je to u vás?

J. D.: Úplně stejně. Ženy snesou větší míru poetiky. Žena může projevovat větší city. To mi vyhovuje.

Psal jste texty alba Belleville výhradně na už hotovou muziku?

J. D.: Ano, jenom s jednou výjimkou. Jde o písničku s názvem Věstec. Navíc mám na téhle desce jednu píseň i jako autor hudby.

Píše se vám lépe na hudbu nebo bez ní?

J. D.: To je případ od případu. Nakonec i ta zmíněná píseň, ke které

jsem hudbu neměl, dopadla velmi dobře. Když nepíšete na hotovou hudbu, máte větší svobodu.

Báro, deska vznikala tři roky, asi je tedy propracovaná do posledního detailu?

B. B.: Ano, nemuseli jsme nikam spěchat, nic nás netlačilo, pracovali jsme v klidu a pohodě. Navíc jsem nahrávání nijak nehrotila. Když už jsem tak dlouho nevydala album, nějaký ten rok sem nebo tam nehraje roli. I to, myslím si, přispělo k uvolněné atmosféře práce ve studiu, k propracování jednotlivých písní a k výsledné podobě desky.

Báro, plánujete nějaké turné na podporu nového alba?

B. B.: Ráda bych. Sice neustále koncertuji a jezdím s nejrůznějšími kapelami a orchestry, ale v tomhle případě bych ráda postavila speciální kapelu, se kterou bychom představili nové album a současně zahráli i nějaké ty vzpomínkové věci. Co se časového určení týče, mohlo by se to stát na jaře příštího roku.

MELANCHOLIE ŠTEFANA MARGITY

Album plné slavných melodií od šansonu po muzikál, to je nová nahrávka světově proslulého operního pěvce Štefana Margity. Dostala název Melancholie a jde, jak sám pěvec říká, o jeho první album se skladbami na pomezí žánrů. „Když jsem v prodejně Metropolitní opery v New Yorku viděl, že mí věhlasní kolegové takové desky vydávají, řekl jsem si, proč to taky nezkusit,“ říká k tomu. Vznikla tak nahrávka s výrazně terapeutickými účinky. Uklidní, potěší, nabije člověka novou energií.

Tohle všechno jste chtěl posluchačům nabídnout, je to tak?

Přesně tak. Deska by měla uvolnit myšlenky po denních starostech.

Kdo s tímhle nápadem přišel a jak se rodila dramaturgie alba?

Tuhle záležitost vymyslel Honza Adam, který pracuje pro Karla Gotta. Donesl mi stovku nahrávek, abych si vybral. Výběr to byl opravdu těžký. Ze stovky věcí jich nejdřív padesát vypustíte. A těžce pokračujete. Když

vám pak zbyde deset kousků, vrtá vám hlavou, jestli některé z těch vypuštěných nebyly lepší, než ty vybrané. Nakonec jsme s Danem Hádlem, který na album dělal aranže, vybrali definitivních jedenáct skladeb.

Jinými slovy: vybíral jste z nahrávek jiných pěvců a zpěváků?

Ano. Jednu z písní jsem dokonce dostal ve dvaceti různých interpretacích – a vybírejte z toho tu nejkrásnější! Bylo úžasné sledovat, jak každý zpívá svým stylem. Vybíral jsem tu interpretaci, která je mi nejbližší. Byla to krásná práce, i když velká dřina – jak říkám, slyšel jsem asi sto písní. Byly mezi nimi třeba i nahrávky mého miláčka Toma Jone-

se, ale na toho si opravdu netrouf- nu. On má tak zajímavý hlas a osobitě podání, že je naprosto nenapodobitelný. Nazpívat jeho písničku bych se neopovážil.

Vybíral jste i s ohledem na váš hlas a pěvecký styl?

Ano, všechny skladby jsou mému hlasu blízké.

Píseň Ten zloděj čas nazpívala na své poslední studiové album Hana Hegerová; mluvil jste s ní?

Mluvil. Když jsem jí volal s prosbou o svolení písničku nazpívat,

Supraphonline

VIDEO

Štefan Margita
Melancholie

SU 4142-2

Foto © 2013 Lukáš Kadeřábek

nedalo mi to nezeptat se, jestli bychom ji spolu nenazpívali jako duet. Paní Hegerová ale těsně před tím ohlásila konec kariéry a tak tuhle nabídku s díky odmítla. Svolení ale dala okamžitě.

Ovšem to, co se vám nepovedlo s paní Hegerovou, se zadařilo s Martou Kubišovou!

Ano, jde o písničku Jaká to nádhra z jejího repertoáru. Svůj part v našem duetu nazpívala geniálně, jaká to nádhra! Martin hlas zní skvěle a, jak říkám, písničku nahrála úžasně. Hodil se nám i text, jehož autorem je Zdeněk Borovec. Původně ho napsal pro Martu, později ho upravil pro mě. Ty dvě verze jsme tedy mohli sloučit. A celá věc se ohromně povedla. Paní Kubišové velice gratuluji.

Na albu Melancholie máte vůbec pozoruhodnou sestavu spoluúčinkujících!

To jsou fakt hvězdy. Dát je dohromady byla ta největší práce, vždyť mají spoustu koncertů, jsou nesmírně vytížení. Vzal jsem si šest týdnů volna, během kterých jsem nepřijímal žádné nabídky, a přizpůsoboval jsem se jejich termínům. A stálo to za to. Že nazpíváme duet s Hankou Zagorovou, s tím se dalo počítat, ale i ona je pořád v jednom kole a nějaký čas jsme hledali studiový termín. Skvělá spolupráce byla i s Evou Urbanovou, Danem Hůlkou, s už zmíněnou Martou Kubišovou i s Luckou Bílou. A Karel Gott natáčel dokonce v den svých narozenin! Ve studiu byl celé dopoledne a taky se to vyplatilo.

S Karlem Gottem a Danielem Hůlkou jste na desku natočili tercet z muzikálu Notre-Dame de Paris.

Tenhle muzikál u nás není příliš známý. Poprvé jsem ho viděl před třinácti lety v Paříži a už jsem uvažo-

val, že bych z něj nějaká čísla nazpíval. Povedlo se, byla z toho sólovka V katedrále. A teď tedy zmíněný tercet Belle. Myslím, že má nádech největšího šlágru téhle desky.

Natáčeli jste jednotlivé písně se zmíněnými kolegy spolu nebo každý svůj part zvlášť a jinde?

Tak i tak. Třeba Lucka Bílá a Karel Gott chtěli, abych byl při jejich natáčení ve studiu. Stejně to bylo s Hankou. Jenom Marta Kubišová natáčela sama, v té době už připravovala divadelní inscenaci s Anetou Langerovou a já jsem byl v cizině.

Je rozdíl v přístupu ke zpěvu, třeba ve vzájemném přizpůsobování se, při spolupráci se zpěváky populární hudby a operními kolegy?

V zásadě ne. Víte, šanson nemůžete zpívat jako operu. K opernímu stylu jsme se asi nejvíc přiblížili s Evou Urbanovou, když jsme spolu nahrávali duet z West Side Story. Ale nespočetněkrát jsem si poslechl duet Kiri Te Kanawy a Josého Carrerese, slavnou nahrávku s Leonardem Bernsteinem, a ani oni to nezpívali úplně operně. My jsme se s Evou snažili trochu jim přizpůsobit. Takže žádné operní klišé.

Zpíval jste někdy v muzikálu?

Nezpíval. Měl jsem jednu nabídku právě do West Side Story, ale nevyšlo to a v žádném jiném muzikálu jsem nikdy nezpíval. Muzikály mám ale moc rád. Mým oblíbeným je Les Misérables, i na mojí nové desce zní jedna píseň Jeana Valjeana. Nejkrásnější Bídíky svého života jsem viděl ve Vinohradském divadle – s Luckou Bílou, Karlem Černochem, Jiřím Kornem. Tuhle inscenaci jsem viděl snad dvacetkrát. Miluji i muzikál Notre-Dame de Paris. Ve Francii měl tenhle muzikál obrovský úspěch, dostal se i do Kanady, ale jinak do světa moc neprorazil. Prorazili ale zpěváci, kteří v něm zpívali – dneska jsou opravdu slavní. Například Garou – to je dnes hvězda světového formátu.

Blízko máte i k šansonu...

Odjakživa. Obdivuji Hanu Hegerovou; to co u nás nahrála, nemá obdoby. A moc se těším na její trojalbum, které u Supraphonu vyjde za pár dní. Miluji i francouzský šanson. Vždycky, když jsem byl v Paříži, hledal jsem šansonové desky. Šanson mě oslovuje nádhernými texty; a Francouzi je umějí nádherně interpretovat. V tomhle neměli konkurenci.

Byla stejně pohodová, jako s kolegy pěvci a zpěváky, i spolupráce s Epoque Orchestra a Kühnovým smíšeným sborem?

Byla. Když to všechno takhle fungovalo třetí týden, až jsem se lekl, jestli se něco neděje. Ale asi to tak mělo být. Zafungovala úžasná profesionalita všech těch, kteří se na desce podíleli od Dana Hábla přes muzikanty až po Supraphon. Všechno bylo perfektně připravené, nevyskytla se jediná hluchá minuta. Hanka říkala, že jsme asi měli od Pánaboha zelenou. Doufám, že zelená bude svítit i při prodeji.

Foto © 2013 Lukáš Kadeřábek

©FRONK

OHLEDNUTÍ HANY HEGEROVÉ

Hana Hegerová vydá pozoruhodnou 3CD kompilaci, která přináší hity, archivní objevy a zajímavosti z téměř šesti dekád její úspěšné hudební kariéry

Po dvou letech od chvíle, kdy legendární zpěvačka oznámila ukončení své aktivní umělecké kariéry, přichází na trh atraktivní nová 3CD kompilace, na jejímž výběru se podílela také samotná Hana Hegerová. Dramaturg sestavy Tomáš Padevět rozdělil komplet na CD1 Srdcovky, CD2 Písně cizojazyčné a CD3 Písně filmové, televizní a raritní.

„Posluchači zde, mezi téměř sedmdesátkou tracků, najdou zhruba 20 nahrávek vůbec poprvé uvedených na zvukovém nosiči. Výběr tak zahrnuje třeba i první bratislavskou rozhlasovou nahrávku z roku 1957, písně z 9 filmů (od počátku šedesátých do konce osmdesátých let minulého století), či skladby, které sama Hana Hegerová považovala za dávno ztracené,“ uvádí Tomáš Padevět k výběru písní a dodává:

„Na 3CD bude mnohé z jejích největších hitů, ale také snad trochu přeslechnuté songy, zpěvaččinu srdci ovšem velmi blízké. Oprávněnou zajímavostí jsou jistě písničky v suverénně ovládaných cizích jazycích: zazní němčina, francouzština, angličtina, romština či jidiš. Její nezaměnitelný projev také doprovodil řadu televizních hudebních pořadů a seriálů, včetně živě natáčených specialit. Ukázky toho všeho tady jsou konečně k mání.“

Na vzniku tohoto výběru se podílelo kolem desítky domácích i zahraničních vlastníků zvukových záznamů. Poprvé bude do kompletu vložen booklet o rozsahu 28 stran, který přináší mnohé neznámé informace a fotografie. Tato Zlatá kolekce je vlastně také tak trochu dárkem k blížícím se 82. narozeninám Hany Hegerové. Zpěvačka je oslaví 20. října.

SU 6050-2

VIDEO

Supraphonline

NEVER SOL UNDER QUIET

Podmanivě atmosférický, křehký, poetický, osobitý i tajemný – přesně takový je debut NEVER SOL, alter-ega talentované zpěvačky, klavíristky a skladatelky Sáry Vondráškové, který pod názvem UNDER QUIET vychází u Supraphonu.

Album, na němž nechybí podmanivá balada „Lay Down“ z filmu Davida Ondříčka „Ve stínu“, zaujme na první poslech svébytnou kombinací elektroniky a živých akustických nástrojů, stejně jako neotřelou a zajímavou prací s vokálem. Svůj podíl na tom má nejen Sářino hudební vzdělání (od

raného věku hraje na klavír, studovala populární zpěv na konzervatoři a jazzový zpěv na VOŠ Jaroslava Ježka), ale i hudba a umělci, kteří ji inspirují.

„Hodně mne ve vnímání a skládání muziky ovlivňují ženské interprety, skladatelky, producentky, které se nenechají svazovat obvyklými pravidly

techniky zpěvu či zavedenými přístupy ke skládání a produkování. Beru je jako vizionářky. Těmi nejdůležitějšími pro mne jsou Emika, Bat For Lashes, St. Vincent a Cat Power. Obecně si pak myslím, že je důležité poslouchat co nejvíce hudby a to včetně té, která – co se stylu týče – zdánlivě nesouvisí s tím, jak se

vyjadřuji v hudbě já,“ vysvětluje Vondrášková, jež se poprvé představila se svou sólovou tvorbou zhruba před třemi lety v pražském café V lese.

„Dřív jsem zpívala s jazzovým kvartetem a měla pár kapel, ale až teď vnímám, že to, co dělám momentálně, je tím, k čemu jsem všechno směřovala. Jako Never Sol cítím, že se projevuji přesně tak, jak to má být. Možná je to tím, že jsem našla způsob, kterým se dokážu nejlépe a nejprůzračněji vyjadřovat. Vlastní písničky už píšu déle, ale až v posledních letech vše dostalo jasnější formu a nějaký smysl,“ říká ke svým začátkům nyní čtyřicetiletá hudebnice s na svůj věk až nečekaně výrazným hlasem.

Sářin talent a potenciál ostatně potvrzuje fakt, že ji respektovaný producent Jan P. Muchow, který se na nahrávce podílel také autorsky, považuje za nejvýraznější osobnost nastupující generace stejně jako to, že její sólové věci, ale i třeba hostování ve Floexově písni Gone bodují jak u odborné kritiky, tak u posluchačů (viz např. tuzemská hitparáda Velká sedma Radia 1).

Neméně důležitým aspektem je ale také skutečnost, že s hudbou Never Sol je neoddelitelně spjatá do detailů promyšlená, velkoryse pojatá a svým způsobem artově magická vizuální prezentace. Ta dodává společně se Sářinou skvělou angličtinou a výjimečným talentem (je autorkou hudby i textů) už tak hodně originální tvorbě další rozměr. Posouvá ji daleko za hranice zdejší scény a činí z debutu Under Quiet bez jakékoliv nadsázky skutečně světovou a aktuální desku.

Termíny říjnových koncertů Never Sol:

- 5. 10. **Písek**, 13. mezinárodní festival studentských filmů, Divadlo Pod čarou
- 8. 10. **Plzeň**, Anděl café
- 17. 10. **Brno**
- 19. 10. **Zábřeh na Moravě** – akce Jazz in Hall
- 23. 10. **Plzeň**

SU 6225-2

VIDEO

Supraphonline

„Osvěžující chytrý pop s precizní produkcí a skvělým zvukem!“

Supraphonline

Foto © Vendula Knapová

ILLE VE TVÝ SKŘÍNI

Tři roky po ceněném EP „V rekvizitách“ a necelé tři měsíce od vydání pilotního singlu „Holka ve tvý skříni“ vyšel u Supraphonu očekávaný debut projektu Olgy Königové ILLE VE TVÝ SKŘÍNI. Album, které produkoval Dušan Neuwerth (např. Tata Bojs, Umakart či Václav Neckář), a na němž se kromě Olgy podíleli také její manžel Jakub König (Kittchen) nebo Luboš Malina a Luboš Novotný z Druhé trávy, na první poslech zaujme příjemně poetickou atmosférou a vycizelovaným, krystalicky čistým zvukem.

„Co se zvuku týče, předem jsme s Dušanem žádné konkrétní usnesení neudělali. Jeho vize byla, aby to všechno tak trochu tepalo. Přistupuje k produkci s nesmírnou péčí a já mu věřím. A z té péče vznikl zvuk, s kterým jsem hodně spokojená,“ pochvaluje si spolupráci s Neuwerthem a výsledný zvuk Königová.

Další devízou alba je kromě skvělého zvuku fakt, že je deska plná návykových melodií. Ty v kombinaci s promyšlenými, emocionálně silnými a při tom vlastně docela obyčejnými texty budují nejen sympatickou civilnost, ale fungují i jako vítané osvěžení tuzemské popové scény.

Kromě singlu „Holka ve tvý skříni“ debut obsahuje dalších deset písní, jejichž jádro tvoří autorské skladby doplněné o díla přátel-

ných autorů a cover verzi songu „Ledňáček“ kapely Vypsaná fiXa, přičemž frontman Márdi si v písni také zazpíval.

„Všechny písně na desce jsou pro mne velmi osobní a žádná zde není navíc,“ vyznává se Olga Königová. Má-li ale vybrat své osobní favority, říká: „Hodně blízká mi je „Kočka“, jejíž refrén fakt hodně hází. Nejdokladnější píseň jsou pak podle mě „Ledňáček“. Zatím u toho každý brečí. Navíc se v ní zpívá „z rádia hráli mši pro severní Čechy“, a já nedám na Ústí nad Labem, jako svoje rodné město, dopustit.“

Možná překvapivě se na debutu objevuje jen jediná píseň z EP „V rekvizitách“ a to „Zmrzlou“ (duet s Jaromírem Švejdlíkem „V rekvizitách“ je pouze na digitální verzi alba). „Najednou jsem měla pocit, že

písně z EP – až na „Zmrzlou“ – jsou trochu jiné než zbytek vznikající desky. Všechny ty tři písničky mám ráda a mám s nimi spojené určité období a přišlo mi vlastně škoda je přizpůsobovat tomu, jak je to teď,“ vysvětluje Königová.

Dalším aspektem, jímž se současná ILLE liší od ILLE z dob EP V rekvizitách, je fakt, že nyní se jedná o plnohodnotnou kapelu, což ostatně potvrzuje i sama Olga: „Když jsme v roce 2010 nahrávali EP, tak ILLE byla především zpěvačka, která chce prostě natočit svoje písničky, na nichž jsme pracovali s Dušanem a přizvanými hosty. Potřeba postavit kapelu vznikla až posléze, abychom mohli koncertovat. Oslovila jsem kamaráda Marka Svobodu, který domluvil Almela z Photolabu a ten zas domluvil

bubeníka Hopa. Pak už všechno vlastně šlo k tomu natočit první velkou desku, kterou jsme připravovali už všichni společně. Posun od zpěvačky ke kapele je tedy asi ta nejzásadnější změna, která se s ILLE od vydání EP udála.“

SU 6221-2

ŠKWOR SLIBY & LŽI

Album „Sliby & Lži“ je v kompletní diskografii rockové skupiny Škwor desátý počín. Vychází v roce, kdy kapela oslavuje patnáct let existence. Namísto toho, aby ho připomněla kolekcí největších hitů, jak se to dělává a kterou by ze svých starších pecek dala v klidu dohromady, raději přichází s novinkou, které předchází pilotní singl „Poslouchej“.

Za dobu existence si tahle pražská čtveřice našla zvuk, podle kterého ji pozná i méně cvičené ucho. U alba „Sliby & Lži“ ho potvrdila. Tažným refrénům předchází náladotvorná a melodicky přitažlivá sloka, vše propojuje naléhavý zpěv Petra Hrdličky a masivní zvuk, který už dávno překročil parametry tuzemského průměru. „Chtěli jsme písničkám dát nové nálady, pokud možno pokaždé jinou. I proto jsme na albu při nahrávání použili dost akustických nástrojů, možná víc než v minulosti. Všichni v kapele je máme rádi, pro rockovou hudbu je to po zvukové stránce hezké koření,“ vysvětluje baskytarista Tomáš Kmec. Akustické kytary, piano nebo akordeon, to jsou nástroje, které některé písničky obohatily. A zní často hned na jejich začátku, jako tvůrci atmosféry, která v prvních chvílích

naznačuje, co skladba přinese. „Na akordeon hraje Petr Hrdlička. Děda mu ho kdysi dal a on se na něj naučil. Říkal, že tenkrát zvládl asi třicet písniček. Pak ho ale odložil, a oprášil ho v podstatě až ve studiu při nahrávání této desky. Nějaké party skutečně natočil, ale objektivně přiznal, že už to není ono. Mělo to znít jako hra opilého harmonikáře. To, myslím, zvládl skvěle,“ usmívá se Kmec. Naléhavost v Hrdličkově zpěvu, která desku charakterizuje, je jistě dána i tím, že se v textech písniček vzteká, láteří, obviňuje svět z nepravosti a křivd, pojmenovává je a také připouští, že když jí říkal, že ji nemá rád, tak lhal. „Petr se vždycky před nahráváním desky bojí, že do textů nenajde nová témata, že nebude mít o čem psát. Nakonec to ale vždycky dá. Myslím, že texty pro tohle album dopadly skvěle,“ kon-

statuje Kmec. Škwor ctí týmového ducha. Hudební nápady jednoho ostatní z kapely posunují do konečného tvaru a zvukově to pak dokončí kytarista Leo Holan. I tentokrát je otcem zvuku alba, a vlastně zvuku celé kapely on. Producent z vlastních řad. „Na našich prvních deskách s námi jako producenti spolupracovali Aleš Brichta a George Eric. Potom jsme si už ale alba nahrávali a produkovali sami. Nechtěli jsme se už s nikým dohadovat. Vždycky jsme byli o své vizi přesvědčeni a nenašli jsme osobnost, o které bychom si mysleli, že by ji jako producent nějak zlepšila. Stejně to bylo i teď,“ konstatuje Kmec. 15. listopadu oslaví Škwor koncertem v pražské Incheba Areně patnáct let existence. „Zeptali jsme se na našich internetových stránkách fanoušků, jak by si představovali

setlist koncertu. Napsali nám písničky, které hrajeme běžně, takže překvapení budeme muset vymyslet my. Bude to každopádně delší koncert, než jaké obvykle hrajeme. Velká scéna, skvělý zvuk, několik hostů,“ uzavírá Kmec.

SU 6209-2

15. listopadu oslaví Škwor velkým koncertem v pražské Incheba Areně patnáct let existence.

Supraphononline

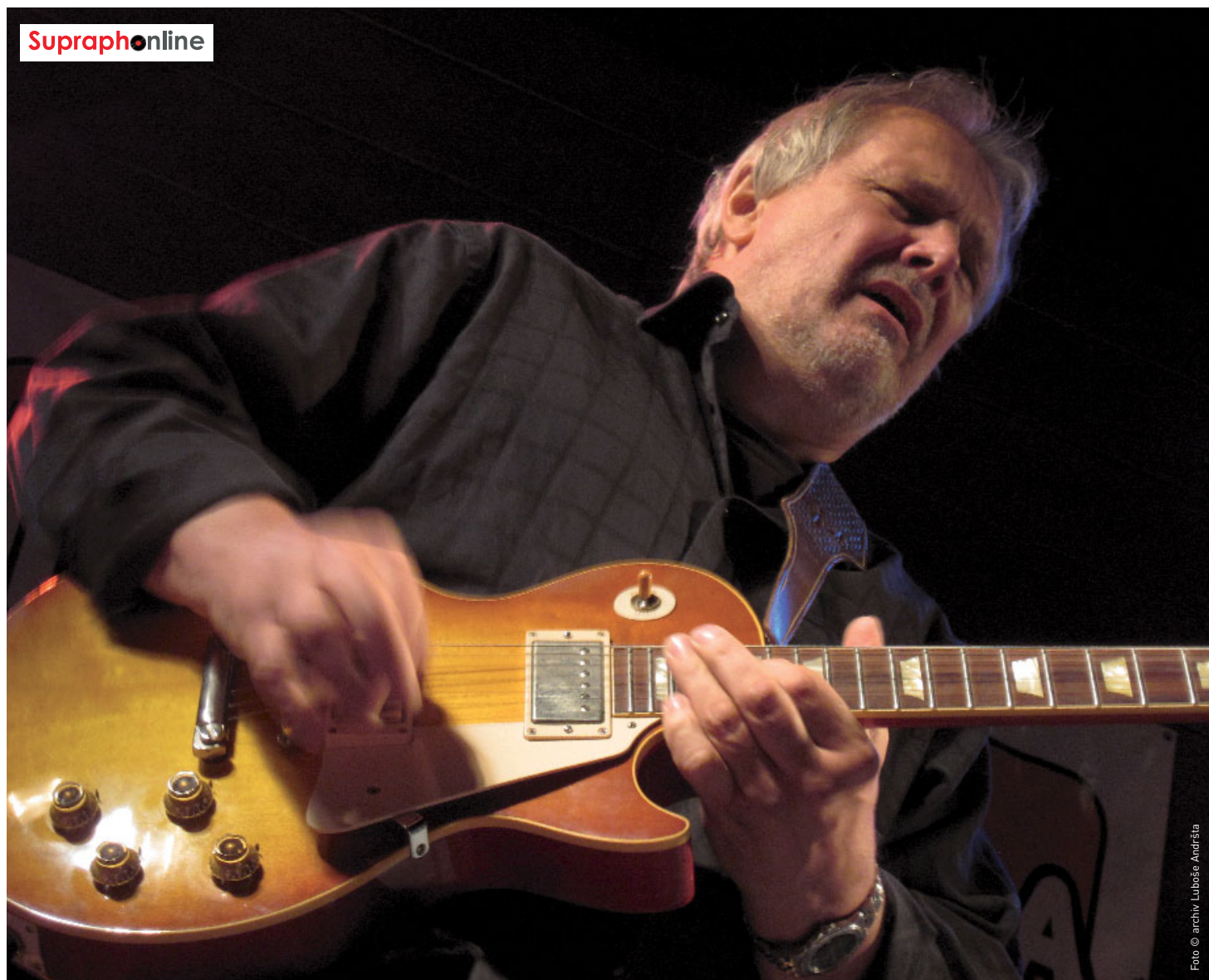

Foto © archiv Luboše Andršta

LUBOŠ ANDRŠT KOUKÁM SE DOPŘEDU!

Je-li někdo českou bluesovou legendou, je to Luboš Andršt. Koncertoval po celém světě, hrál s největšími hudebníky svého žánru, sám má několik hudebních seskupení, vydal na čtyři desítky desek.

Díky Supraphonu spatřila letos světlo světa kompilace nazvaná One Man Blues. Už její název odkazuje k velké Andrštově hudební lásce. Poslech pak musí potěšit každého milovníka dobré muziky. Album obsahuje kytaristovy nahrávky z let 1994 – 2007, většina z nich pochází z pera Luboše Andršta. Pestrý je i výběr jeho „albových“ spoluúčinkujících. Tahle deska, stejně jako celá Andrštova tvorba, nás provede po celém světě – samozřejmě prostřednictvím prvotřídní muziky.

Vlasta Průchová tvrdila, že jazz je styl života. Pokud s tím souhlasíte, čím se, podle vás, projevuje?

To je těžké říct. Muzika tohoto typu je hodně svobodomyšlná, je v ní hodně improvizace, současně ale musíte dodržovat určitá pravidla a ovládat nástroj. Takže, ona svobodomyšlnost by se dala shrnout do výrazu: můžete žít jak chcete, když „to“ máte v ruce a umíte „to“ uřídit. Nebo jinak: žijte podle svých emocí, ale musíte je kontrolovat.

Jazz se dá chápat dost široce; dá se říct, že z jeho „podkategorií“ je vám nejbližší blues?

Na blues jsem vyrostl. Kdybych neměl blues, asi bych nehrál jazz ani rockovou muziku. Jazz je totiž podkategorií blues jako ostatně všechno ostatní. Blues je základ.

U vašeho rozhodnutí stát se muzikantem údajně stál B. B. King!

Je to tak. Zpočátku jsem poslouchal rockové skupiny nebo zpěváky a kytaristy, Johna Mayalla respektive Erika Claptona, Jimiho Hendrixe a další, kteří už jsou ale dnes řazeni do škatulky rhythm and blues. Tam jsem pochopil, že pojitko téhle muziky je právě v blues. Přes tyhle hudebníky jsem se dostal k bluesovým originálům, protože ale u nás toho bylo v té době k mání velmi málo, dostával jsem se ke kořenům téhle muziky postupně. Zpočátku jsem nevěděl, kdo to byl Robert Johnson, T-Bone Walker a jiní otcové – zakladatelé. B. B. King ale už v 60. letech zasáhl i komerční oblast, takže se jeho desky daly sehnat.

Z nich jsem se učil. Na burze jsem koupil jedno originální elpíčko B. B. Kinga, pořád jsem tu desku „sjížděl“ až jsem ji totálně zničil. Ale všechno, včetně jeho sól, jsem se naučil nazpaměť. To byl můj základ.

Po letech jste si s B. B. Kingem dokonce zahrál na pódiu!

Ano. Bylo to během jeho koncertu v Paláci kultury v Praze a pak ve Zlíně. Mrknul na mě a řekl mi tehdy: hraj! A čekal, co se bude dít. Tak jsem začal hrát jeho fráze. Tím jsem vzbudil jeho zájem a celé to dopadlo výborně.

K vaší nové kompilační desce: zatím jste vydal přes čtyřicet alb, asi bylo těžké vybírat z nich na jednu bestovku!

Vybíral jsem „podle ucha“. Bylo jasné, že by tam měly být nějaké zpívané bluesovky, původně bylo ve výběru i více instrumentálek, postupně jsem ale přišel na to, že hlavní osou bude blues, asi třikrát jsem složení desky překopával.

Nakonec jsem desku sestavil citově, aby dramaturgie měla nějakou kontinuitu a o jednotlivých skladbách neplatilo „každý pes jiná ves“. Musím říct, že jsem z nabídky Supraphonu měl velkou radost. Jde o moji první desku typu „best of“, a když má někdo bestovku, tak to něco znamená, předpokládá se, že takový člověk už má něco za sebou.

SU 6207-2

MILAN LASICA O LIDECH A LIDECH

Slovenský humorista a divadelník Milan Lasica, jehož popularita započala před desetiletími vtipnými scénami a výstupy ve dvojici s kolegou Juliem Satinským, publikoval v letech 2003 až 2009 ve slovenských časopisech několik set fejetonů. Výběr z těch nejlepších vyšel knižně v českém překladu (nakladatelství Listen) v roce 2012. Zvláště oblíbená autorova témata jsou manželské vztahy, dále pak současná konkrétní atmosféra ve společnosti, kterou dovádí ve svých úvahách občas ke zkarikované absurdnosti, a tím odhalí nesmyslnost řady tzv. závažných afér. Lasicovy fejetony nejen že jsou neobyčejně zábavné, jsou navíc nesmírně moudré, se silným přesahem k nadčasovému zobecnění.

„Dlouho jsem netušil, že jsou audioknihy tak oblíbené. Až letos mě to dostihlo, když jsem v Bratislavě načetl svoji knihu Dopisy Emilovi a v Praze zase knihu O lidech a lidech,“ říká Milan Lasica. Audiokniha O lidech a lidech obsahuje sedmnáct fejetonů, které jsou uvedeny předmluvou Zdeňka Svěráka. „Zdeněk je můj dlouholetý přítel a původně jsem chtěl, aby texty na CD načetl on. Nakonec to byl právě Zdeněk Svěrák, který mě přesvědčil, abych si jich většinu načetl sám,“ dodává s úsměvem Lasica.

Interpretací fejetonů, v nichž se střídá Zdeněk Svěrák s Milanem Lasicou, zvláště vynikne směšnost problémů, jichž se už ze zvyku obáváme, jako by šlo o problémy střešní. Autor je ve svém projevu lehce ironický a lapidární, Zdeněk Svěrák pak souhlasně pobavený. Tyto fejetony můžeme poslouchat mnohokrát a při každém dalším poslechu v nich objevíme nové a nečekané roviny sdělení.

Supraphonline

SU 6185-2

VIDEO

Supraphononline

Foto © 2012 Marco Borggreve

PAVEL HAAS QUARTET NAHRÁL DVĚ ZÁSADNÍ DÍLA KOMORNÍ HUDBY

U nás i ve světě ceněný Pavel Haas Quartet natočil a na dvojalbum vydal dvě velká díla Franze Schuberta. Jde o smyčcový kvartet *Smrt a dívka* a *Smyčcový kvintet C dur*. Na realizaci druhého díla spojili naši muzikanti síly s německým violoncellistou s japonskými kořeny Danjulem Ishizakou.

O nahraných dílech si povídáme s violoncellistou Pavel Haas Quartet Peterem Jarůškem.

Kompozice *Smrt a dívka* bývá řazena k vrcholným dílům Franze Schuberta; řadíte ji tam i vy?

Samozřejmě, a nikoliv pouze v díle Franze Schuberta. Jde o jednu z nejzásadnějších skladeb nejen kvartetní tvorby, ale komorní hudby vůbec!

Čím je výjimečná?

Je to obrovsky vyvážené dílo, jehož každá část má svůj specifický charakter. Není tam jediný takt navíc. Co se týká kontrastů a emocí, jde o velké drama, ve kterém se střídají velká napětí s božskými, nádhernými melodiemi. Pro mě jako muzikanta je v tomto díle obsažena celá škála výrazových prostředků. Osobně v něm cítím velkou živočišnost, jde o skutečnou hudbu.

Je interpretačně náročnější z technické nebo výrazové stránky?

Z obou. Co se kvartetní techniky týče, jde o velmi těžkou skladbu. Exponovaný a velmi náročný je především part prvních houslí, což je u Schubertových skladeb běžné. A co

se výrazu týče, je velmi těžké vyklepnout hudební oblouk celé kompozice tak, aby nezapadl do nějakých klišé. Ta hudba je totiž velice čistá, sama o sobě krásná. A pokud do ní chcete vložit i něco ze sebe a dodat jí vyhraněný charakter, tak to opravdu není jednoduché. Ale tohle platí téměř o všech skladbách.

Ted' jste ji tedy poprvé nahráli...

Ano. Jde o naše páté CD u Supraphonu, doposud jsme nahráli díla Antonína Dvořáka, Sergeje Prokofjeva, Leoše Janáčka a Pavla Haase. Ted' jsme se vydali do starší doby, do raného romantismu, a vytáhli jsme si odsud dvě stěžejní díla Franze Schuberta.

Tou druhou je *Smyčcový kvintet C dur*. Je mezi zmíněnými kompozicemi velký kvalitativní či interpretační rozdíl?

Obě jsou to vrcholná díla. Nerad bych je ale porovnával, obě jsou to špičková, vrcholná díla stejné úrovně, i když jiných charakterů.

Supraphon si dovolil ten luxus, že vám vydává dvojčedéčko, na každém disku bude jedno ze zmíněných děl!

Ano, to je skutečně luxus, u jiné firmy by se nám to asi nepovedlo. Supraphonu patří velký dík.

Smyčcový kvintet C dur jste nahráli s vynikajícím violoncellistou Danjulem Ishizakou; kde jste k sobě přišli?

V roce 2007 jsme společně byli součástí projektu BBC New Generation Artists, který podporuje mladé umělce, ansámblu i sólisty. Tehdy nás pořadatelé dali dohromady, pravděpodobně úplně náhodou, jenom proto, že jsme byli v jednu chvíli na stejném místě. Takle náhoda se ale přetavila do velice pěkného vztahu – jak hudebního, tak lidského. A naše přátelství s Danjulem je vlastně důvodem, proč Schubertův *Smyčcový kvintet* nahráváme. Už jsme ho několikrát společně hráli, a jelikož si vzájemně po všech stránkách rozumíme, je čas ho nahrát.

A vaše úplně nejbližší plány?

V listopadu nás čeká turné po Anglii, dále budeme hrát v Paříži, v Curychu, Ženevě. V příští sezóně budeme rezidenčním souborem Českého spolku pro komorní hudbu, dva koncerty odehrajeme na Pražském jaru... plánu je víc než dost. A co se nahrávání týče – za rok bychom měli pro Supraphon točit další album, pravděpodobně první a druhý smyčcový kvartet Bedřicha Smetany.

SU 4110-2

PAVEL ŠPORCL

POCTA HOUSLOVÝM LEGENDÁM

SU 4141-2

Pavel Šporcl vydal na konci září album, kterým vzdává poctu legendárním českým houslistům a v listopadu vyjede na koncertní turné, kde skladby představí posluchačům v deseti městech Čech a Moravy.

Na novém CD se Pavel Šporcl představuje skladbami, jejichž autory jsou nejvýznamnější čeští housloví virtuosoové období mezi Paganinim a Oistrachem. V 19. a na počátku 20. století sbírali tyto vynikající představitelé českého houslového umění nejvyšší pocty v hudebních metropolích světa (New York, Londýn, Vídeň, Berlín, Mnichov, Praha, Charkov či Kyjev) a často tam také pokládali pedagogické základy, na nichž dodnes staví jejich následovníci. F. Laub, J. Kubelík či V. Přihoda byli prohlašováni za nejlepší virtuosity své doby, O. Ševčík působil jako vyhledávaný pedagog ve Vídni, v Rusku i Americe, atd. Jedna z linií české houslové školy vede právě od Ševčíka přes jeho žáka Jaroslava Kociána a Václava Snítala až k protagonistovi této nahrávky, který ve své zemi patří k nejžádanějším umělcům klasické hudby. „Tituly na tuto desku jsem dlouho a pečlivě vybíral. Skladatelský odkaz českých houslistů je velmi obsáhlý. Jedná se spíše o přídatkové kousky, prskavky, ale velmi krásné a rozmanité. Mnohé skladby byly desítky let zapomenuty. Procházel jsem knihovny a archivy, notové materiály z 30. let minulého století. Některé byly netknuté, jiné s patinou časů a poznámkami jejich autorů nebo majitelů.

Pavel Šporcl se rozhodl touto nahrávkou připomenout největší představitel slavné české houslové školy a vzdát jim čest i jednou vlastní skladbou.

Supraphonline

Foto © Petr Kurečka, 2013

